

[Udenrigsministeren.]

ordret at udsende, og det var det, der skete.

Det ærede Medlem sagde saa, at samme Dag havde Landbrugsministeren afgivet en Udtalelse, hvorefter Forhandlingerne var til Ende dermed. Denne Udtalelse er rigtig, Forhandlingerne mellem de danske og de tyske Myndigheder var førte til Ende paa det paagældende Tidspunkt.

Efter at selve Meddelelsen var affattet, blev der i Berlin nævnt, at man kunde tænke sig fra de tyske Myndigheders Side at henvende sig til de tyske Forretningsfolk, Importørerne af Kreaturer, og derunder kunde det forstaas, at man ogsaa vilde tage med danske Firmaer, der var repræsenteret i Tyskland. En saadan Henvendelse fandt Sted, og det er rigtigt, at ved denne Henvendelse blev der fra visse Kredse i Tyskland søgt at lægge noget mere ind i Aftalerne mellem den danske og den tyske Regering, end der i Virkeligheden laa i den. Men det er en Kendsgerning, at der mellem den danske og den tyske Regering, baade ved Forhandlingernes Afslutning og senere, nemlig da Henvendelse herfra foretoges i Anledning af det i Pressen offentliggjorte om Forløbet af de indre tyske Forhandlinger, har været fuld Enighed om, at der udover Meddelelsen af 24. August ikke er truffet Aftale af nogen Art, og at der ikke er givet danske Eksportører eller forretningsdrivende Bemyndigelse eller Opfordring til at gaa udover Indholdet af Meddelelsen af de deri angivne Retningslinier.

Jeg tror, at hvis det ærede Medlem vilde vende tilbage til dette Spørgsmaal med roligt Sind, vil han se, at der ikke er noget som helst deri, der kan bidrage til at afkræfte hans Tillid til de Erklæringer, der udgaar fra offentlige Myndigheder i Danmark. Derimod maa jeg indrømme, at det forekommer mig, at det ærede Medlem bør bestrebe sig for i Fremtiden at anvende sine Citater paa en saadan Maade, at de ikke i samme Grad som ved denne Løjlighed kan bidrage til at bringe Tinget i Tvivl om Rigtigheden af hans Udtalelser og Gengivelse af andres Udtalelser.

Det ærede Medlem spurgte dernæst — og paa det Punkt tror jeg at kunne tilfredsstille ham —, om man snart kunde vente Afslutningen af Traktatkommissionens Arbejde. Jeg har talt med Traktatkommissionens Formand og kan derefter svare det ærede Medlem, at Arbejdet er saa langt fremskredet, at man regner med at kunne afgive Betænkning i Løbet af faa Maanedes. Den almindelige Debat indenfor

Kommissionen paa Grundlag af hele det store Arbejde, der er gjort, er i fuld Gang. Det kan formentlig være afsluttet om ganske kort Tid, saaledes at Betænkningen vil kunne fremkomme, saa snart Trykningen er tilendebragt.

Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gøre overfor to Henvendelser, der er rettet til de radikale Medlemmer af Ministeriet, og udelukkende til dem.

Den ene blev rettet af det ærede Medlem Hr. Holstein og drejede sig om den saakaldte Arendrup-Affære. Jeg kan overfor denne Henvendelse udtale, at det efter min og vor Mening er rigtigt, at der er taget Beslutning om at foretage en retslig Undersøgelse af hele det Spørgsmaal. Revisionsundersøgelsen kunde oplyse det rent tal-mæssige og Formen for Bedragerierne, den kunde ikke oplyse Ansvarets Fordeling mellem Tradition, System og Personer. Derfor er det rigtigt og nødvendigt, at der foregaar en retslig Undersøgelse under de Former, som retslig Undersøgelse efter dansk Lov skal foregaa under. Jeg antager, det ærede Medlem er fuldt ud enig med os heri.

Efter min Mening har Befolkningen, naar saadanne Begivenheder har fundet Sted, Krav paa en saadan Undersøgelse, som giver indgaaende Besked om alle de Forhold, der har muliggjort de overraskende Bedragerier, og om det Ansvar, som muligvis knytter sig dertil. Men jeg tilføjer, at efter min Mening er Embedstanden ogsaa bedst tjent med, at en saadan Undersøgelse føres til Bunds, saa Sagen kan foreligge i alle Henseender fuldt oplyst for Befolkningen.

Naar saa Resultatet af denne Undersøgelse foreligger, maa Anklagemyndigheden afgøre, om der paa Grundlag deraf bør gøres retslig Ansvar gældende gennem Tiltale, og Domstolene, om der bør idømmes Straf. Men ved Siden deraf er det ganske klart, at det er Ministeriets Opgave at afgøre, paa Grundlag af de da foreliggende Oplysninger, om der er begaaet Forsømselser, som, selv om de ikke er strafbare, giver Anledning og Grund til at drage andre Konsekvenser deraf. Jeg antager, det ærede Medlem vil holde med mig i, at før disse Oplysninger foreligger, vilde det være lidet forstandigt at udtale sig om, hvordan en saadan Afgørelse bør være, paa Grundlag af Gætninger om, hvilke Oplysninger der muligvis kan komme, og paa Grundlag af Formodninger om, hvilken Holdning de retslige Myndigheder vil indtage.

Dermed tror jeg at have svaret det ærede Medlem paa det Spørgsmaal, som han